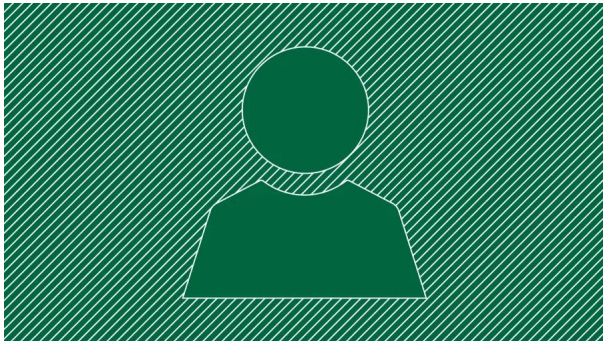

Musíme si pomáhat, a to za každou cenu

30.04.2025

Filip Brückner (ANO 2011), opoziční zastupitel

Nedávno jsem se na ulici potkal s jedním Romem, se kterým se tu potkávám už skoro 40 let. Zastavil mě a povídá: „Taky jste si všiml, co je tu cikánů?“ No, nejdřív mě to zaskočilo, ale pak jsem přikývl, že vlastně ano.

Není vůbec důležité, jestli je někdo Rom, nebo není. Důležité je, jestli nový soused dokáže respektovat zvyky svého okolí. Zkušenost mi říká, že se to u nemalé části právě romských uživatelů podporovaného bydlení moc nedaří.

Delší dobu vídám početné skupiny mladých Romů třeba na Komenského náměstí nebo ve vnitroblocích mezi paneláky v Jeseniově. Křičí, pouští nahlas hudbu, dělají nepořádek. K tomu se za pěkného počasí občas přidá romská hudba z otevřených oken, takže vy je naopak zavíráte, abyste alespoň doma měli klid. Horší je, když máte takhle vydařené sousedy. Mohl bych vyprávět o zpěvu a tanci v pozdních hodinách nebo třeba o lednici vystrčené na chodbu, kde dva měsíce hnily brambory. Dostali byt, neplatili nájem, takže se nakonec odstěhovali. Lidi se ale bojí, kdo je vystřídá. To všechno vás otráví jak malajské šíp a máte chuť se odstěhovat taky.

Před půlrokem se dcera mých přátel chtěla osamostatnit a hledala tady byt. Na komerční nájem by musela dělat alespoň ředitelku. Podporované bydlení pro vybrané profese se jí netýká. Pracuje, neunáhlila se s pořizováním dětí, takže se nevešla ani do kategorie sociálního bydlení typu „samoživitelka se třemi dětmi“. Ve finále holka, která se tu narodila, bydlí na Praze 10. My mezitím pomáháme lidem, kteří vám znepříjemní život a kolikrát ani nejsou z Prahy 3. Absurdní.